

donderdag, 27 juli 2006:
Bayreuth - Marktredwitz, 69 km

Bij het ontbijt mis ik de oude seksbom, maar eet er niet minder om. Nog voor half acht vertrekken we. Het is nu al te warm. Dat belooft wat voor de rest van de dag. We volgen stroomopwaarts de Roter Main over een grindpad door het park. Het is druk. Scholieren haasten zich naar hun scholen, die kennelijk langer doorwerken dan bij ons. Ze fietsen niet zoals in ons land met z'n drieën of vieren naast elkaar, maar heel gedisciplineerd twee aan twee. Wat dat betreft kunnen wij nog het een en ander leren van onze oosterburen. Toch zijn er ook hier mensen uit de boot gevallen. Mensen die zich niet staande hebben kunnen houden in onze steeds meer individualiserende samenleving. Op een bankje slaapt er één zijn roes uit. Zijn schurftige hond ligt er onder en gluurt vals naar de voorbijgangers. Als een wandelaarster hem wil passeren, richt hij zich op. De vrouw schrikt, aarzelt en blijft staan. Pas als wij langs de hond fietsen en het beest verder nauwelijks reageert, waagt ook zij zich er langs.

Eenmaal buiten Bayreuth worden we het Fichtelgebirge ingestuurd om de drukke doorgaande weg naar Weidenberg te ontlopen. Het smalle asfaltweggetje steekt het dal van de Steinbach over, kruist het riviertje en zoekt zich een weg omhoog het dal uit. Het is windstil. De zon is helwit achter de dalwand tevoorschijn gekomen. Het gaat nu steil omhoog. Veel te steil bij deze temperatuur. Moeizaam zwoegen we naar boven, zwetend als paarden. Daar aangekomen zien we voor ons de ene na de andere helling opdoemen. In Untersteinbach rijden we een rondje op zoek naar de goede weg. Nel rijdt daarna even voorop. Opnieuw een onmogelijk steile klim over een pad vol kuilen en stenen. Zo beroerd dat zelfs een mountainbiker er met een grote boog omheen zou gaan. Stijgingspercentage: zeventien procent! Logisch dat Nel halverwege de helling stilvalt. Gelukkig in de schaduw van enkele bomen. Ook ik krijg mijn pedalen slechts met moeite rond, maar het gaat toch net iets makkelijker dan bij Nel. Ik stop naast haar en kijk

opzij. Zwaar hijgend hangt ze over haar stuur. Zelf heb ik mijn ademhaling iets beter onder controle, maar ik heb het wel helemaal gehad. Waar zijn we in godsnaam mee bezig? De hitte, de inspanning, het beroerde wegdek. Ik heb er meer dan genoeg van en ben het spuugzat.

'Moet ik dit leuk vinden, Nel?'

'Je zou het kunnen proberen,' hijgt ze.

'Iemand die dit lekker vindt, is een masochist. Welke idioot heeft dit bedacht? Wie leidt een trekker op een zware fiets nu over zo'n beroerd pad?' reageer ik kwaad.

'Als het minder warm was, zou het niet zo erg zijn. Maar dat is het nu eenmaal niet. We zullen het bij dit weer moeten doen,' antwoordt ze nog steeds hijgend.

'Ik weet niet of we zo moeten doorgaan. Dit doe ik in ieder geval nooit meer.'

'De moeilijkheid met jou is dat je niet de zonnige kant ervan kunt inzien. Voor hetzelfde geld hadden we nu in de regen gefietst.'

'Wat? Zie ik de zonnige kant niet? Ik zie al weken lang niets anders dan die verrekte zon. Zag ik maar eens een wolk, viel er maar eens een bui, dan koelden we misschien een beetje af. Dit is niet normaal meer.'

'Een beetje afkoelen zou voor jou inderdaad geen kwaad kunnen. Stop je energie liever in het fietsen in plaats van je zo druk te maken.'

'Nog even en ze kunnen me tussen zes planken afvoeren.' Dat is de druppel die bij Nel de emmer doet overlopen. Resoluut maakt ze een einde aan mijn geklaag.

'Zo, je hebt je weer lang genoeg kunnen afreageren. We gaan verder,' zegt ze en begint haar fiets omhoog te duwen. Mij rest weinig anders dan haar braaf te volgen.

Slechts een paar kilometer verder is het ergste leed alweer geleden en dalen we langzaam af naar Goldkronach. Voor de zoveelste keer heb ik me weer eens veel te vroeg druk gemaakt. In Goldkronach kopen we broodjes en maak ik een foto van een stenen bruggetje over het bijna drooggevalven beekje dat door

het plaatsje stroomt. In een grijs verleden wasten goudzoekers daarin goud. Rond 1300 struinden zij dit gebied af op zoek naar edelmetaal. Behalve goud werd er ook zilver, ijzer en tin gevonden. Nu is daar in het dorp zo op het eerste gezicht niets meer van terug te vinden. Ook in het schaarse water van het beekje zie ik nergens een goudklomp glinsteren. Alleen de naam lijkt nog te herinneren aan het verleden. Niets is echter minder waar, want op 25 april 1992 zag de Deutsche Goldsuchervereinigung in dit voormalige goudzoekersplaatsje het levenslicht en al vanaf 1987 organiseert men hier de 'kampioenschappen goud wassen'.

Na Goldkronach klimmen we over een goed fietspad door een bosrijk gebied heel geleidelijk naar Bischofsgrün. Naast ons ruist de Weißer Main in tegenovergestelde richting omlaag. Het is heerlijk stil en regelmatig fietsen we in de schaduw van de bomen. Het leven wordt weer draaglijk en op mijn humeur valt niets meer aan te merken. Wat is fietsen toch geweldig.

Dan worden we ingehaald door een man op een zware motor. Die vent mag hier op die motor helemaal niet komen, denk ik, wat heeft hij hier te zoeken? Dat laatste wordt duidelijk als hij stopt en vraagt of we twee loslopende honden gezien hebben.

'Nee, we hebben geen hond gezien,' antwoordt Nel

En dat willen we ook graag zo houden, denk ik. Hij rijdt verder. Tien minuten later komt hij ons tegemoet gereden met één hond aan de lijn. Een rottweiler. Hij stopt en vraagt Nel of ze een telefoon bij zich heeft. Als Nel dat bevestigt, geeft hij haar zijn nummer en vraagt of we de hond naar ons toe willen lokken als we hem zien en willen vasthouden tot hij er is. Het is ook een rottweiler. Als Nel zegt dat we niet zo heel veel tijd hebben, antwoordt hij dat hij binnen enkele minuten bij ons zal zijn. Nel belooft uit te kijken naar het beest. We fietsen verder. Gelukkig geen hond te bekennen. Ik heb het niet zo begrepen op loslopende honden en zie het al helemaal niet zitten om ze te lokken. Ik houd ze liever op een afstand met mijn anti-hondenapparaatje dat zulke hoge tonen uitzendt dat de meeste honden er schielijk

vandoor gaan. Gelukkig hebben we het op deze tocht nog niet nodig gehad en gelukkig zien we geen loslopende rottweiler.

Kort voor Bischofsgrün verlaten we de Weißer Main en klimmen naar het plaatsje dat leeft van het toerisme. Zomers komen de mensen die de stilte van de bossen in het Fichtelgebirge opzoeken. In de winter zijn er de wintersporters. Als het tenminste wil vriezen en sneeuwen, want zo hoog ligt Bischofsgrün niet. Als we afstappen om op een terrasje met nog net een klein randje schaduw wat te drinken, zijn we al 3½ uur onderweg en hebben nauwelijks dertig kilometer afgelegd. Het schiet niet erg op.

Na Bischofsgrün opnieuw een steile klim. Onze asfaltweg komt uit op een grindpad dat tot voorrangsweg is gebombardeerd. We moeten linksaf het pad op en aanvankelijk fietst het beroerd. We passeren enkele skihellingen. Geleidelijk wordt het pad beter. Het slingert zich door de schitterende bossen van het oude laaggebirge. Veel beuken. Her en der enorme granietblokken. Ze lijken achteloos te zijn rondgestrooid. Een Duitse familie komt aangewandeld als wij in de berm van het pad wat staan te eten. Ze groeten kort en lopen ons voorbij. Honderd meter verder blijven ze staan, wikkend en wegend welke kant ze op moeten. De man komt teruggelopen en vraagt of wij weten waar de bron van de Weißer Main is. We kunnen hem zowaar helpen omdat we net een richtingaanwijzer zijn gepasseerd die daarheen verwees.

Vanzelfsprekend verdwijnen op een onzalig moment de bordjes van de Fichtelnaabrouten die we vanaf Bischofsgrün gevolgd hebben. We fietsen over een licht dalend mountainbikepad. Omkeren en proberen de route te vinden is geen optie. Geen van beiden hebben we zin om terug te gaan en weer te moeten klimmen. We fietsen door en stuiten na enige tijd op een bordje naar Neubau. Dat dorp wordt door de route aangedaan, zie ik op mijn kaart, dus dalen we daar naar af. Dit keer zit het mee. Zonder problemen pikken we de route weer op en vervolgen over een goed berijdbaar grindpad onze weg. Het pad daalt licht. Het grind knerpt onder onze banden. De vogels laten

zich horen. We passeren uitgestorven dorpjes. We fietsen heerlijk. Maar aan alle leuke dingen komt veel te snel een eind, dus komt ons pad uit op een bredere asfaltweg en moet er weer stevig geklommen worden.

Een kleine vijf kilometer verder, in Ebnath, staan we in de schaduw van een hoge coniferen haag onze broodjes weg te spoelen met de limonade uit ons allerlaatste blikje, want onze vier bidons zijn praktisch leeg. Als een oud vrouwtje de tuin achter de coniferen haag komt uitgestrompeld, loopt Nel onmiddellijk op haar af en vraagt om water.

'Ga maar even mee,' zegt ze en samen verdwijnen ze achter de haag. In de keuken vult het vrouwtje onze bidons met verrukkelijk koud water. Als we wegrijden, waarschuwt ze ons dat er zwaar onweer op komst is. Ik kijk naar de lucht en zie niet zo gek ver weg donkere onweerskoppen. Snel gaan we er vandoor. Ik mag dan wel hunkeren naar een flinke plens regen, maar fietsen in een onweersbui gaat me wat te ver.

Helaas moet er tot Schurbach kilometers lang geklommen worden. Veel vaart zit er dus niet in, maar gelukkig heeft de inktzwarte lucht weinig haast en loopt hij slechts langzaam op ons in. Misschien lukt het ons toch hem voor te blijven. Na Schurbach werkt het landschap een beetje mee. De weg daalt licht en onze snelheid gaat met sprongen omhoog. Op een gegeven moment zien we het eerste bordje van de Kösseine-route. Hoe is het mogelijk, we rijden zelfs niet verkeerd. Nog enkele kilometers en we zijn in Marktredwitz. Ik kijk achterom en zie dat de onweersbui de achtervolging gestaakt heeft en op zoek is gegaan naar andere slachtoffers.

Kort voor we de stad binnenrijden, stuiten we op een grote tuintoonstelling. Het pad is geblokkeerd. Via enkele omleidingen bereiken we het centrum. Op het toeristenbureau worden we onthaald door een zeer enthousiaste dame. Door het tuinfestival dat tot september duurt, vreest ze dat het vinden van een kamer een probleem kan worden. Ze duikt achter haar computer en is dolgelukkig als ze in het Meister Bär Hotel toch nog een kamer voor ons vindt. Als ze hoort dat we op weg zijn naar

Praag, geeft ze ons nog een folder mee van een splinternieuwe fietsroute naar Cheb die in het kader van tuintentoonstellingen hier en in Cheb werd uitgezet. Die 'Grenzenlosen Gartenschau 2006' wordt gepromoot als '*eine gemeinsame, grenzüberschreitende Gartenschau in zwei Städten, zwei Regionen, zwei Ländern, zwei Sprachen und zwei Kulturen.*'

Het Meister Bär Hotel is bezig zich te profileren en doet dat door gebruik te maken van haar naam. Het hele gebouw staat vol beren. Op onze kast zit een enorm exemplaar. We hebben echter meer oog voor de douche dan voor die berenshow.

Later gaan we Marktredwitz in. Veel te zien is er niet en we zitten dus al rap op een terras. 's Avonds eten we in het hotel. Pizza van de chef. Daar moet hij zich in het vervolg maar niet meer aan wagen. Alleen de wijn smaakt goed. De fles mineraalwater dient om het lichaamsvocht weer aan te vullen. Als we even van bord ruilen om elkaars pizza te proeven brand ik mijn duimen aan het bord. Ik koel ze in mijn mineraalwater.